

Franz Jentschke vzpomíná

Počátek mé akce na hoře Matky Boží v Králíkách 15.5.1988:

Zde na obrázku s 6 pracovníky první hodiny, když ještě bylo velkým rizikem veřejně pracovat pro církev. Za tuto odvahu musím těmto pracovníkům i zpětně vyslovit mé upřímné uznání. Obecně tehdy pracovníci odmítali veřejně pracovat pro církev, protože se báli možných následků ze strany komunistů.

10.5. 1988 jsem v Králíkách pobíhal od stavby ke stavbě a pokoušel se pomocí deviz a západního zboží získat pracovníky pro mou akci na kapličkách. Komunisté právě začínali uvažovat o strhnutí kapliček, neboť některé byly počasím tak poničené,

že mohly spadnout a představovaly tak nebezpečí pro děti, které si tam hrály.

18.8.1988 jsem od jednoho z poutníků na Hoře Matky Boží obdržel následující vzkaz:

„Plánuje se stržení kapliček na křížové cestě v Králíkách, napsala mi jedna sestra...“

Byl tedy nejvyšší čas. Už 15.5.1988 jsem přeposlal do Králík první peněžní obnos, aby se za něj dalo opatřit vybavení stavby. Potřebovali jsme především elektrický agregát a terénní vůz s pohonem na 4 kola pro dopravu materiálu na horu. Materiál pro lešení na stavbu byl na klášteře k dispozici. Konečně jsme mohli 3.5.1989 začít pracovat s výše zmíněnými 6 pracovníky.

Úmyslně jsme začali 6. kaplí nahoře, kde nemohli být pracovníci z města dobře pozorováni. Než jsme došli ke 4. kapličce, která je už v obytné zóně, byl už komunismus u konce s dechem. Náhoda? Víte přece, že náhody neexistují...

Výše uvedený snímek jsem pořídil 12.5.1989 před 6. kapličkou, která se nachází asi 300m pod kostelem na klášteře. Tak daleko byli pracovníci již po 9 dnech, přestože mohli pracovat jen po skončení své pracovní doby a o víkendech. Byli to velmi šikovní a pracovití lidé, což se dalo přičíst i malým dárkům, které jsem jim vozil ze západu (zrnková káva, čokoláda, žvýkačky, hedvábné punčochy).

Protože byla moje činnost namířena proti zájmům tehdejší komunistické vlády, musel jsem v každém okamžiku počítat s tím, že mě buď zatknou, nebo že mi nebude povolen vjezd. Strach jsem neměl, protože jsem již jako německý voják na konci války 1945/46 byl po celé měsíce střídavě v polském, ruském nebo českém zajetí – podle toho, kde mě právě zajali. A tak už mi na pár měsících vězení nesešlo, navíc nyní již s humánnějším zacházením. Pro tento případ jsem získal svého známého z Karlových Varů, který mohl zastupovat mé zájmy na Hoře Matky Boží.

Vybral jsem si schválně zástupce tak daleko od Králík, aby se nedala tak snadno prokázat naše korespondence. V Gefrees u Bad Berneck jsme měli místo na předávání peněz, kde si pan Teubner vyzvedával peníze z darů. Pan Ervin Teubner, Chodská 13, Karlovy Vary, se až do změny režimu velmi zasloužil o záchranu kapliček na křížové cestě.

Tehdy jsem dále psal: „V Poutním domě budete v budoucnu moci přenocovat za slušné peníze a z Hory Matky Boží navštěvovat Vaše rodná místa. Po předcházející dohodě Vás můj zástupce, pan Jiří Vencel, doveze naším terénním vozem do Vašeho rodného města. Pana Vencela najdete v Poutním domě. Mluví dobře německy, podobně jako hlavní sestry Elisabeth, Božena a Doubravka.

Budme rádi, že právě my vlastníme takové místo jako je Hora Matky Boží, protože představuje pevný spojovací článek k naší milované vlasti, především pak pro naše děti, vnoučata atd.

Postavme výhybky nyní. Co zmeškáme nyní, to už nikdy nedohoníme. Modleme se a prosme za to, aby nám náš blahobyť nebránil splnit tento historický závazek naší generace. Náš otec na nebesích se nám mnohonásobně odvděčí.

A my jsme tuto povinnost díky Vaší pomoci splnili !!!

Jirka Vencel opravil v roce 2008 již z 60. let zcela poničenou ohromnou chodbu v sesterském domě.